

Gods weg door de Jordaan.

Zingen: Psalm 68 : 13, 11

Lezen : Jozua 3

Zingen: Tien Geb. : 9

Zingen: Psalm 77 : 8, 9, 11

Zingen: Psalm 105 : 23, 24

Zingen: Psalm 74 : 15

Het Woord van God, geliefden, dat wij aan u willen prediken, staat in Jozua 3 : 3 en 4:

En zij geboden het volk, zeggende : Wanneer gij de ark des verbonds des HEEREN, uws Gods, ziet, en de Levietische priesters dezelve dragende, verweist gijlieden ook van uw plaats, en volgt haar na. Dat er nochtans ruimte zij tussen ulieden en tussen dezelve, bij de tweeduizend ellen in de maat; en nadert tot dezelve niet; opdat ge dien weg weet, dien gij gaan zult; want gijlieden zijt door dien weg niet gegaan gisteren en eergisteren.

Deze tekst spreekt ons van de weg die God met Israël ging door de Jordaan. En dan zegt de Schrift ons dat dit ten eerste was een onbekende weg, maar deze tekst zegt ons ook dat die weg door God verkondigd is en in de derde plaats leert de tekst ons dat deze weg óók door God gebaad is. Dus deze tekst spreekt ons van:

Gods weg met Israël door de Jordaan.

Dat was: 1° Een verborgen weg
2° Een gepredikte weg
3° Een geopenbaarde weg.

Het is een geschiedenis om in stilte te lezen en in de eenzaamheid te overdenken. Hier is iets gebeurd dat veel te wonderlijk is om zomaar te kunnen vertellen. Dit is veel meer dan een mooi verhaal uit vroegere tijden, zoals trouwens de historie, die God ons te boek gesteld heeft, meer is, oneindig meer is, dan alleen maar een verzameling wetenswaardigheden uit vroeger dagen. Laat ons dat nooit vergeten. Wanneer wij in de heilige bladen lezen, dan is dat een ander Boek dan elk ander geschiedenisboek, ook al staat er gelukkig veel geschiedenis in dit Boek, het is toch principieel een ander Boek. Als wij de geschiedenis lezen, die God geboekstaafd heeft, dan is dat maar niet om aan het eind daarvan te zeggen: Tjonge, dat was toch geweldig, fantastisch, wonderlijk, prachtig en daarmee uit. Nee, de historische betekenis moeten wij in de éérste plaats goed weten. Daarom moeten wij altijd weer in het Woord van God lezen. Want wij kunnen niet geloven, wat wij niet weten. Wij moeten ons altijd weer opnieuw beijveren te weten, wat God ons verkondigd heeft. Dus hoe het er naar toegegaan is, in heel haar historische samenhang, hoe het gebeurd is en wat er gebeurd is. Maar wij moeten bij deze waarheden, bij deze historische waarheden, niet blijven staan. Want in de historie heeft God ons een *blijvende* waarheid te verstaan gegeven. Wij zouden het Oude Testament niet goed kunnen lezen als wij het Nieuwe Testament niet hadden. Vanuit het licht van het Nieuwe Testament – dus kort gezegd, vanuit Jezus Christus, geboren, geleefd, geleden, gestorven, begraven, opgestaan, verheerlijkt – vanuit dat licht zien wij de historie van het Oude Testament in een heel ander licht, met veel diepere dimensies. Dan zien wij in de historie van het Oude Testament, in al die geschiedenissen, de genade opbloeien. Dan zien we nog veel rijker dan in het Nieuwe Testament die genade Gods opbloeien van het begin der wereld af, zodat wij telkens tot de verwonderde uitroep komen: “O God, zijt U zo groot? Was U dat reeds van oude tijden af?” Dat was inzonderheid ook de taak die de vaders in Israël van

God gekregen hadden om hun kinderen te onderwijzen in de daden Gods. God verwijt menigmaal Zijn volk dat ze Zijn daden vergeten. Er is geen snoder ondankbaarheid die wij aan onze kinderen kunnen betonen, dan te vergeten hun de grote daden Gods te vertellen. Want het hart van de kinderen Israëls en ook het hart van onze kinderen, moet de Heere leren vrezen uit de kennis van de daden Gods, die God geopenbaard heeft van oude tijden af. Zo gaan wij het verstaan dat God niet alleen spreekt in het Nieuwe Testament, dat God niet alleen “woorden” spreekt, maar dat God ook door “daden” spreekt. Om het eenvoudig te zeggen: Als God Israël verlost uit Egypteland, dan is die verlossing op zichzelf prediking van het Evangelie. Niet alleen voor het volk van toen, want daar zouden wij weinig winst mee kunnen doen, maar dan zegt God aan ons: *Zo ben Ik*. Ik denk in eeuwigheid aan Mijn Verbond. Dat volk had Ik uitgekozen. Ze lagen wel in ijzeren boeien, maar Ik heb hen verlost. Zo ben Ik God. En als de Heere Zijn volk leidt door de woestijn veertig jaar lang en Zijn wolk- en vuurkolom van hen niet wegneemt, ondanks al hun ontrouw, dan is de hele leiding van God met Zijn volk één spreken tot ons. Zo ben Ik God! De God van Mijn volk, zo ben Ik nog, begrijpt u! In Micha, daar staat – dat was natuurlijk veel later, de profetie van Micha, – maar daar staat dit woord in Micha 6: “Mijn volk! gedenk toch wat geschied is van Sittim af tot Gilgal toe, opdat gij de gerechtigheden des HEEREN kent.”

En nu herinner ik me als vroeger – op de gezelschappen, waar deze tekst ook nogal eens gebruikt werd – over deze tekst gesproken werd door Gods kinderen, dan bedoelden ze hier meestal mee de gehele weg, de weg dus van het uur van hun bekering tot aan de dag van heden, tot aan het ogenblik van nu. Maar als u de geschiedenis nagaat, dan is die weg van Sittim tot Gilgal niet de gehele weg, maar van de ene oever van de Jordaan, naar de andere oever van de Jordaan. Daar is zo ontzaggelijk veel gebeurd. Want in Sittim heeft

het volk gehoereerd na die raad van Biliam.

Weet u wel, die goddeloze raad die Biliam gaf, toen hij het volk niet kon vloeken. Toen heeft hij gezegd tegen die koning van de Moabieten, tegen Balak: “U moet uw dochters en uw zonen aan de zonen en dochters van Israël geven en grote feesten maken en de afgoden laten dienen. Dan wordt God boos op dat volk en dan is het zo gebeurd. Dan hakt u dat volk zo in de pan, dan verdelg je het zo van de wereld. Want als je dat volk eenmaal van zijn God losgemaakt hebt, dan is dat volk krachteloos, want God is hun kracht. Nu, als je die scheiding teweeg kan brengen, dan is het voor elkaar.” Dat was in Sittim gebeurd. En kort daarna heeft de Heere ze toch in Kanaän gebracht. Kort daarna heeft de Heere ze door een wonder verlost. En toen werd Gilgal de plaats waar het verbond Gods weer vernieuwd werd. Waar de besnijdenis, die in de woestijn geen plaats gehad had, weer plaatsvond. Waar de ongerechtigheid werd afgewenteld – want Gilgal betekent afwenteling. Hier werd de smaadheid en de zonde van het volk afgewenteld. Hier mochten zij met een nieuw leven het beloofde land binnen. Dus als de Heere zegt: “Denk aan de weg, die Ik u leidde van Sittim af tot Gilgal toe,” dan spreekt Hij eeuwen later nog, door de profeet Micha, over dit grote wonder, waar we nu enkele woorden van willen zeggen.

Het was een wonderlijke omstandigheid, waaronder het volk daar op de weg verkeerde. Ze waren uitgeleid uit Egypteland. Dat was nu ongeveer veertig jaren geleden en nu gaat God Zijn volk binnenbrengen in Kanaän. Zo is God. Maar dat God dat doet, is een buitengewoon groot wonder, als we letten op hetgeen God voor Israël geweest was en op hetgeen Israël voor God geweest was. Dan kunnen we niet anders zeggen met deze paar woorden: God was voor Israël altijd goed geweest. Maar we moeten ook zeggen: Israël was voor God altijd slecht geweest. De Heere klaagt over Zijn volk: “Veertig jaar heb Ik verdriet gehad van dit volk.” Er was geen jaar, waarin zij niet murmureerden, waarin zij niet opstonden tegen de

Heere. Dan was het brood niet goed dat God uit de Hemel deed neerdalen. Dan was de weg te lang. Dan vertrouwden ze de Heere niet dat Hij hen zou binnenbrengen in het beloofde land. Dan waren ze niet tevreden met de leiding van Mozes en Aäron. Elke keer weer opnieuw hadden zij iets anders om zich tegen God te verzetten. O, het zou geen wonder geweest zijn als de Heere, eer Hij ze Kanaän deed binnengaan, allemaal neergeslagen had in de woestijn en Zich een ander volk gekozen had, uitgekozen om Hem te dienen met een volvaardig gemoed. Ik denk, kinderen Gods, dat gij uw hart hier menigmaal bij neer kunt leggen. Dat gij ook in uw leven zo dikwijls moet zeggen: “Ja Heere, als ik de weg terugkijk – en dan niet alleen van Sittim af tot Gilgal toe, maar de ganse weg van mijn leven – dan zijn er twee dingen: Dan bent U altijd trouw geweest en dan heb ik het altijd verzondigd.”

O, laat dat geen praatje zijn, laat dat geen sleur van belijdenis zijn, maar laat het toch waarheid zijn. Dan zullen wij ons opnieuw verwonderen vanwege de daden des Heeren. Israël is intussen gekomen aan het eind van de woestijnreis. Gods liefde heeft het dan toch gewonnen. Vlakbij ligt Kanaän. Ze kunnen het al zien liggen aan de andere kant van de Jordaan, waar zij enkele kilometers vanaf gelegerd zijn. Maar eer dat Israël het beloofde land kan binnentrekken, ligt daar de Jordaan. De rivier, die in die dagen breed was. Want er staat – en dat was ongewoon in die tijd van de oogst – dat hij vol was aan al zijn oevers. U zult zeggen : al zijn oevers? Een rivier heeft toch maar twee oevers? Ja, maar er zijn rivieren die hebben meer oevers. Die hebben b.v. vier oevers, of sommige hebben wel zes oevers. Dat zijn die oevers, waar tussen de rivier stroomt in de droge tijd. Wij kennen dat zo niet. Onze rivieren hebben zelden zulk een hoogteverschil, alleen wat eb en vloed.

Maar in de oosterse landen waar de rivieren geheel afhankelijk zijn van het water van de bergen en het smelten van de sneeuw, daar gebeurt het vaak in droge tijden dat de stroom die door de

rivier gaat, maar heel klein is, dan stroomt hij binnen de oevers van de droge tijd. Maar wanneer de tijd van de regen komt, dan zwellen die rivieren op zulk een wijze aan, dat ze de zomeroevers te buiten gaan en dan zijn daarnaast weer de oevers voor de natte tijd. Dan heeft de rivier weer een breder stroomvlak en als Israël nu voor de Jordaan komt – de Jordaan is maar een slootje als je het in de droge tijd ziet – maar als Israël voor de Jordaan komt in de tijd dat de regen gevallen is, in de tijd dat de sneeuw van de Hermon als water met stromen afdaalt, dan is de rivier vol aan al haar oevers. Daar kan geen krijgsman door. Zelfs de doorwaadbare plaatsen, de “veren” van de Jordaan, zijn dan niet te gebruiken. Dat zegt God er even bij. We moeten ons goed bewust zijn, dat als de Heere hier een wonder gaat doen, dan is dat ook een wonder. Dan is het maar niet zo, dat de mensen met een beetje goede wil en met een beetje krachtsinspanning daar ook zonder wonder wel doorgekomen zouden zijn. Nee, daar staat in vers 15: “de Jordaan nu was vol al de dagen des oogstes tot aan al haar oevers.” God wil als het ware zeggen: Het was voor de sterkste krijgsman niet te doen om daar door te komen. Paard en ruiter, ze zouden in de diepte verdwijnen. Zo vol was de rivier in die dagen. Nu stond Israël voor die rivier. Daar zijn ze wel verschillende dagen geweest, want er staat in het tweede vers: En het geschiedde, dat de ambtlieden – dat waren dus degenen die van Jozua opdracht gekregen hadden om in de Naam des Heeren aan het volk te vertellen wat zij doen moesten – dat deze ambtlieden op het einde van drie dagen door het midden van het leger gingen.

Dus het was niet zo: Dat volk komt daar aan in Sittim, ze gaan de kant van de Jordaan op en zij zien: Er is niets aan de hand. Daar is een machtig pad door de Jordaan. *Zo verlost God nooit.* Zo heeft Hij het ook niet gedaan toen het volk voor de Schelfzee kwam. Dat had God wel kunnen doen. Dat kan God zo met ons ook wel doen, maar zo doet God het nooit. Als God verlost, brengt Hij hen, die Hij

verlost, altijd eerst voor een Jordaan die vol is tot al zijn oevers. Dat is Gods gewone weg. Zo werkt God. Als Israël daar komt, dan moet Israël er diep en grondig van overtuigd zijn, dat het beloofde land gescheiden is door een stroom, die niemand temmen kan. En nu hoef ik eigenlijk al niet meer over de toepassing van deze waarheid te spreken. U hebt allemaal wel begrepen wat hierin bedoeld wordt. Als wij voor de Jordaan komen die ons scheidt van het beloofde land – en of dat het nu straks de doodsjordaan is aan het eind van ons leven of die rivieren, die er telkens zijn tussen God en ons; want het mocht dan misschien hoofdzakelijk zien op het gaan door de doodsjordaan aan het einde des levens, maar ik wil dit niet alleen daarop betrekken – dan zijn er ook in ons leven zo menigmaal van die diepe kloven, van die niet-doorwaadbare rivieren tussen God en ons. Als we door de hand des Heeren geleid zijn tot aan Sittim en daar aan de andere kant ligt het beloofde land – maar tussen ons en het nieuwe Jeruzalem waar God woont, is een diepe scheiding, een onneembare hindernis – dan laat God ons wel eens drie dagen voor zulk een kloof, voor zulk een rivier, voor zulk een niet-doorwaadbare en onoverkomelijke hindernis staan. Dat hebben wij allemaal wel eens ervaren in ons leven, als wij tot Gods kinderen behoren. Als we geen vreemdeling zijn van Gods genade, heeft God het ons doen zien hoe groot de scheiding is. Het begint al aan het begin van onze levensweg, als God ons Zijn Geest geeft. Dan gaat die Geest ons laten zien dat het onze zonden zijn, die scheiding maken tussen God en ons. En als we ons dan met al onze krachten erop werpen om de zonden uit te roeien, dan laat God het ons zien, drie dagen, misschien drie maanden, misschien drie jaren, ik weet niet hoe lang God dat in uw leven nodig acht om het u te laten zien, dat is wel erg verschillend, maar in ieder geval: Israël moest het leren en wij moeten het ook leren en we staan net zolang aan deze kant van de Jordaan tot we bekennen: “O God, daar kom ik nooit door, dat kunt U alleen.”

Dat is Gods bedoeling, daar gaat het Hem om. Nu hebt u gelijk het antwoord op uw vraag: “Ja maar hoe lang zou dat in mijn leven duren?” Want ik kan mij voorstellen dat er nu ook mensen zijn die zeggen: “Ja, ik sta nog aan deze kant. En het is waar, ik heb Hem gezien in het Heiligdom en ik heb Hem toen aanschouwd met vrolijk ogen, maar Hij staat aan de andere kant. Mijn handen zijn te kort, mijn voeten zijn lam, mijn hart kan er niet komen. Ik kan mijn hart niet kwijt, ik voel het contact niet met de levende God. Hoe lang moet dat nu duren? Wat moet ik nu doen?” Ach, Erskine heeft al gezegd: *Deze ontdekking moet zo diep gaan, dat u zonder Jezus niet meer leven kunt.* Dat wil zeggen, dat u het zelf niet meer kunt. Dat u zich hulpeloos verloren aan Zijn voeten neerwerpt en dat ge zegt: “Heere, ik geef het op. Het kan niet meer. Het is aan een eind met mij.” Dan wordt bevindelijk geleerd: Deze wateren zijn te diep, ik kom er niet door. De stroom is te groot, zijn kracht is te sterk. Dat red ik niet. Daar wordt het woord “genade” geboren in ons hart.

Maar ik loop de geschiedenis al even vooruit. Dus het is noodzakelijk voor Israël en voor ons, dat we daar zolang gelegerd zijn, dat we tot de bevindelijke kennis komen, dat we – en dat moet geen smoesje zijn – dat we uit onszelf en van onszelf er nooit door kunnen komen. Daar schiet mensenhulp tekort. De Heere zegt het ook: “*De ark volgen,*” want door die weg bent u gisteren en eergisteren niet gegaan. De Heere wil zeggen: Denk erom, denk nu niet dat uzelf die Jordaan wel doorkomt. Ook al hebt u misschien vroeger wel eens door zo’n doorwaadbare plaats, door zo’n veer, de overkant bereikt. Maar deze weg bent u gisteren en eergisteren niet gegaan. Dat betekent: Het is altijd weer opnieuw een verborgenheid waar we tegenaan staan te kijken, waar men voor komt. Er is ook geen rationele oplossing die ons eruit helpt. Zo in de zin van: Ja, dat is toch machtig “in de Heere Jezus geloven,” dat zal ik dan ook maar even doen. O, u weet, dat is een ander gevaar dat ons altijd weer bedreigt. Aan de ene kant: Je komt er toch nooit, het is veel te

diep, er komt geen mens door, maar aan de andere kant die rationele oplossing, dat geloven alleen met je verstand, dat we het Evangelie aannemelijk vinden en zeggen: Ja, het is toch wel goed wat die man zegt, ja, dat ga ik ook doen. Nee, zegt de Heere: Denk er om, door die weg bent u gisteren en eergisteren niet gegaan. Die weg weet gij niet! Die weg openbaar Ik. Dat zijn Mijn geheimen, die zal Ik ontsluiten aan een volk dat in gehoorzaamheid zich neerwerpt aan Mijn voeten, dat zich gewonnen geeft, dat Mij tot zijn Leidsman verkiest. Daar gaat het om.

Maar nu komt de redding. Die redding is nooit vanzelfsprekend. Die redding is altijd een redding uit de dood. Een redding door de verkondiging van dat evangelie, dat we nooit zelf kunnen uitvinden. God zendt Zijn ambtlieden en die moeten zeggen wat er gaat gebeuren. Die moeten zeggen dat de ark des verbonds des HEEREN, van de Heere der ganse aarde, dat is de Schepper van de Hemel en de aarde, dat is de God ook van de Kanaänieten – dat eerste woord HEERE heeft betrekking op God zoals Hij de Verbondsgod is alleen voor Israël, de ark van de HEERE, de HEERE van Israël, Jehova, de Verbondsgod – maar die HEERE is ook een Heere van de Jordaan en ook een Heere van de Kanaänieten die daar wonen. Daarom staat er telkens in dit hoofdstuk: Van de HEERE, Jehova, de Heere der ganse aarde! Israël moest het weten dat God niet alleen de God des Verbonds was, maar dat Hij ook de God van de Jordaan was. De God van de vijand, hoe sterk die ook mag zijn, de God van de ganse aarde. Nu, die ark des verbonds des HEEREN moest door de Levietische priesters naar de instelling des HEEREN, worden gedragen. Die ark moest verreizen, die ark moest voorgaan. Dan heeft de Heere er een bijzondere bepaling bij gemaakt in deze geschiedenis, dat er nochtans ruimte zij tussen u en dezelve, dus tussen u, als volk, en de ark, bij de tweeduizend ellen in de maat, dat is ongeveer duizend meter. (Een oudtestamentische el is ongeveer een halve meter.) En nadert tot dezelve – tot de ark – niet,

opdat u die weg weet die u gaan zult. Daar ging het om. Dus de ark moet eerst optrekken, worden gedragen en natuurlijk bedekt door kleden, want de ark mocht niet zomaar gedragen worden, die moest met al die kleden, die God verordend heeft, al die dekkleden, afgedekt worden en dan mocht die ark, zo bedekt, gedragen worden door de priesters, die daartoe door de HEERE verordend waren en dan moest de ark ongeveer een kilometer voor het volk uitgaan. U kunt begrijpen: Het gehele volk was niet helemaal aan de oever gelegerd, het was er nog een eindje vandaan en dan moest de ark voor het aangezicht van het volk heengaan. Waarom? Er staat: Opdat gij die weg weet. Dus om de weg te weten, moest de ark voorgaan. Maar daarom moest de ark ook zo'n eind voorgaan: Wel een kilometer voor het volk uit. Dat volk was een machtig volk: Honderdduizenden. Stel u eens voor dat de ark maar tien meter voor het volk uitgegaan was, dan zouden maar enkele mensen van het volk de ark hebben kunnen zien. Nietwaar? Dat kunt u zich wel even voorstellen: Als daar een volk staat van honderdduizenden mannen, vrouwen, kinderen, koeien, schapen met al hun wagens en bezittingen en alles wat ze daar hebben en daar gaan wat Levietische priesters met de ark op hun schouders nét voor het volk uit, ja, dan kan 98% van het volk de ark niet zien. Maar nu moest de ark een kilometer vooruitgaan. U weet: Hoe verder het voorwerp bij de schare vandaan is, hoe duidelijker de ark met de priesters gezien kan worden, want nu kan het volk, trekkende door het land, dat land van bergen en dalen, allemaal op zijn tijd, daar, duizend meter verder, de Levietische priesters zien met de ark. Daarom heeft God dat nu gedaan. Dat is een wonderlijke prediking van Gods genade. De ark die voorop ging – en u weet: De ark is het zinnebeeld van Gods genade, de stoel van God, waar God op gezeten is. De ark is het type van de Heere Jezus Christus, want in die ark was de vloekende wet verborgen en op die ark was het gouden verzoendeksel, beduidende de bediening van Christus, Die met Zijn

bloed verzoening deed, opdat de vloek der wet zou ophouden – die ark was het type van Jezus Christus. Nu heeft God in Zijn genade het zo gemaakt dat al dat volk – de groten met de kleinen, de zieken en de gezonden, die vooraan stonden en die achteraan gingen, van rechts en van links – de ark konden zien. Want dat wist Israël, zo was het de hele woestijnreis al geweest van de Sinaï af, als de ark voortging, dan mocht het volk achter de ark optrekken. Ze hadden ook geleerd, dat ze zonder de ark, in eigen kracht niets vermochten. Dat hadden ze geprobeerd, toen ze de vijand wilden verslaan, zonder dat de ark meeging. Ze werden toen echter verslagen – versmeten staat er – tot Horma toe. Maar zij hebben het ook ervaren, als de ark des Heeren voor hun aangezicht opging, dan baande God een weg door de woeste baren. Welnu, ik zeg het nogmaals: De ark is het beeld, het voorbeeld, van Jezus Christus. Nu heeft God het in Zijn genade zo gemaakt, dat het ganse volk de ark mocht zien. Die werd voor hun aangezicht heengedragen. Dus het was eigenlijk niet Jozua die het pad baande en het waren niet de krijgslieden, de genie of de machtige mensen die voor het andere volk de weg door de woestijn gingen maken, maar het was God Zelf, dóór de ark. En dat moet Israël verstaan: Voor die ark moest alles wijken. “Het water zag, o God, U komen, het water zag U en de stromen, steigerden vol schrik omhoog, de afgrond werd beroerd en droog” voor God. Als de ark daar aankwam, dan kwam God Zelf eraan. O Israël, aanschouw de ark. Hij gaat het water in en dan staat er: Als de voeten van de Levietische priesters, de zonen van Aäron, indoopten in het water van de Jordaan, dan werden de wateren van de Jordaan afgesneden, als met een draad afgesneden, zoals een bloedader dichtgeknepen wordt. Zo knijpt God met Zijn machtige hand de Jordaan af. Aan de ene kant ver weg tot de stad Adam, staat het water als een muur en het hoopt zich op achter de almachtige hand van God en aan de andere kant vloeit het water weg naar de Dode Zee. Zo “baant God, door de woeste baren en brede stromen,

Israël een pad.”

Daar gaan ze door en dan gaat de ark in de Jordaan en als de ark middenin de Jordaan gekomen is, geeft Jozua bevel in de naam des Heeren dat de ark staan zal, totdat gans Israël zal zijn doorgetrokken. Daar staan de priesters al de tijd dat Israël doorkomt en nu mag Israël naderbij komen. Nu hoeft die afstand niet meer bewaard te blijven. Nu heeft de ark zijn werk verricht en nu mag Israël in verwondering doorgaan door de drooggemaakte Jordaan, langs de ark. Nu mogen ze allen de Levietische priesters aanschouwen, met de ark op hun schouders. Nu mogen ze langs God heengaan naar het beloofde land. Dat heeft Israël gezien. Daar zijn ze verwonderd over geweest, daar hebben zij God voor gedankt. Welnu, geliefden, ik heb aan het begin gezegd, *dat is prediking van het Evangelie van Gods genade*. Ook voor ons. Zo is God! Ook voor ons. Elke keer weer opnieuw als we voor zo'n Jordaan komen in ons leven – en er zijn er nogal wat eer dat wij in Kanaän binnenkomen – elke keer weer opnieuw als wij belijden: O God, nu kan het niet en het is mijn schuld, mijn ongehoorzaamheid, mijn ontrouw, mijn halfheid, mijn wereldzin, mijn zondelust, Heere, het kan niet. Help! O God help! dan zendt God Zijn dienstknechten, dan mag u de boodschap van Zijn genade horen, zoals u die ook nu mag horen. Hoe diep de Jordaan ook moge zijn en hoe machtig hij ook moge bruisen. Al is het ook in uw leven zo, dat u zegt: Ja, maar het is zo uitzichtsloos, zo vol tot aan al zijn oevers, met andere woorden mijn nood is zo groot, ik kom er niet meer uit. De put zal zich nog over mij toesluiten, de stroom is te sterk ik zal er in omkomen, dan laat God u prediken: Hoor Israël, de Heere uw God is een enig Heere en dan laat God u prediken de ark der behoudenis en der gerechtigheid, Jezus Christus en Die gekruisigd. Dan laat God u zien ook in deze geschiedenis dat er Een u is voorgegaan, dat de weg tot God ook niet door u gebaad *kàn* worden, maar dit mocht dan uw troost zijn, dat die weg tot God niet meer gebaad

behoeft te worden, althans niet door u, die weg wordt door de ark gebaad, door Jezus Christus. Die weg is door Hem gebaad en wat heeft u nu nodig, net als het volk van Israël, op te staan en de Ark te volgen. Wie niet werkt, maar gelooft in Hem, Die als de Arke der gerechtigheid in de wateren van de Jordaan gestaan heeft. En nu weet u wat met de wateren van de Jordaan overdrachtelijk bedoeld wordt, daar wordt mee bedoeld Gods toorn, Gods gerechtigheid want deze is het die scheiding maakt tussen God en de ziel. Daarom kan ik tot God niet komen, omdat ik een zondaar ben, omdat ik Zijn wetten overtreden heb, omdat ik Zijn geboden gekrenkt heb. Als dit mijn leed is, als dit de pijn van mijn leven is, als dit de onmogelijkheid wordt van mijn leven, dan wijst God ons de Ark. Hij zegt: Kom nu, dit is Mijn Ark. Dit is Mijn geliefde Zoon, in Welke Ik al Mijn welbehagen heb, zie op Hem! O geliefden, dan mogen groten en kleinen, zieken en gezonden, of je nu een krijgsman bent in de dienst des Heeren, of dat je nog maar een klein kind bent, dan mag je allemaal de Ark zien, want die Ark heeft God duizend meter voor ons uitgedragen. Die verheerlijkte Christus gesteld aan Zijn rechterhand, opdat wij onder de prediking van Zijn Woord, de kracht van Zijn arm zouden gevoelen en de heerlijkheid en de verlossing, die door Hem zijn, zouden geloven. Als dan zo de priesters die de ark dragen, in de Jordaan komen, dan doet God een wonder. Als Israël dan oog houdt op de ark, dan gaan ze door dat wonder dat God gedaan heeft, veilig op het droge. Dan staat er even verder in het volgende hoofdstuk: “En toen haaste Israël zich om door te trekken.” O, nee dat is niet een haast, omdat zij bang zouden zijn, dat de muur van water toch nog vallen zou. Want hoe dichter bij Jezus, hoe minder verdriet, maar ook, hoe minder angst. Hoe dichter bij Jezus, hoe zekerder dat Hij het doen zal. Nee, dat is niet de bangheid, maar de haast die zij hadden om door de Jordaan te trekken, dat was de haast om bij God te komen in het beloofde land. Daar waar geen woestijn meer was, waar zij het verleden achter

zich mochten laten en waar zij een nieuw leven mochten beginnen. Dat is de haast der liefde om bij Hem te mogen zijn, van Wie de dichter gezongen heeft en hetwelk wij nu samen zingen, eer we over het slot van de tekst spreken als een woord van toepassing, uit Psalm 105 de verzen 23 en 24.

Dus toog het verkoren volk des Heeren.
Al juichend uit op Gods begeren.
Het land der heid'nen van rondom
Schonk Hij hun tot een eigendom.

Geliefden, dat was dus een verborgen weg, die weg van God met Zijn volk naar Kanaän. Maar het was ook een gebaande weg, dat hebt u gezien. God heeft de ark vooruit gezonden en voor die ark zijn de wateren weggevloten. Maar dat is ten slotte ook een weg, die door ons gegaan moet worden. Het is natuurlijk niet genoeg dat u zegt: Het was een wonder, of dat u zegt: O, wat is God groot. Ook wij moeten die weg gaan, die wij gisteren en eergisteren niet gegaan zijn. Israël is uit de Jordaan opgeklommen en dit was het grootste wonder: *De ark is Israël gevolgd*. De ark is daar niet gebleven. Israël mag zich straks vergaderen rondom de ark. Die ark zal het centrum worden van Israëls leven in Palestina. Straks zal de ark in Jeruzalem geplaatst worden, de plaats die God aangewezen heeft, op Sions top waar de Heere van zegt: “Daar wil Ik wonen, daar is Mijn rust tot in der eeuwigheid.” Dat was de grootste blijdschap, dat de ark meegegaan is, die verlossende ark, die reddende ark, die het pad gebaad heeft, waarin God meegegaan is. Dat is ook de blijdschap van de gelovigen, dat Jezus Christus, Die eenmaal aan het kruis gestorven is om onze ongerechtigheid van ons weg te nemen, om het oordeel op te heffen, om de deugden van God te verheerlijken, ook door ons eeuwig aanschouwd zal worden. Hij is in de dood niet gebleven, maar Hij is opgestaan en gezeten in de

plaats der rust aan de rechterhand des Vaders, opdat straks het ganse volk rondom Zijn troon vergaderd zou zijn en zou zingen de lof en de eer met de aanbedding van het Lam, dat ons verlost van de toorn Gods, niet met vergankelijke dingen, goud of zilver, maar met Zijn dierbaar bloed.

Welnu, dat hebben wij gezien. Nu is het ook nodig voor ons, dat wij die weg gaan, die weg door de Jordaan, dat wil zeggen, dat we weten dat wij betreden de weg der gerechtigheid, waardoor wij gemeenschap verkrijgen met God. Daar is dan in de eerste plaats voor nodig, dat wij gevoelen in onze harten en het bekennen voor God, dat die gemeenschap verbroken is, dat we in de woestijn terecht gekomen zijn vanwege onze zonden, dat we van God gescheiden zijn, dat we tot God niet komen kunnen, tenzij dat wij van nieuws geboren worden. Dat is noodzakelijk, laat ons daar niet overheen leven. Want pas als dit vlijmend vonnis van het Woord van God onze ziel doorwondt en het smartelijk gemis van Gods gemeenschap in ons leven ontdekt wordt, gaan we vragen: Heere, is er nog een weg? Kan ik de straf die ik verdiend heb, nog ontkomen? Kan ik nog tot genade komen? O, ik kan me moeilijk voorstellen dat er mensen zijn, die daar nooit eens aan denken, aan de scheiding tussen God en hun ziel. Dat er jongens en meisjes zijn, die er nooit eens mee bezig zijn. Je weet toch, als je nog leeft, zoals je geboren bent, kun je niet in vrede sterven. Met alle zegeningen, die God je gegeven heeft, namelijk dat je leven mag in de Gemeente des Heeren, dat je het teken van Zijn verbond mag dragen, dat je de naam van Sions kinderen mag dragen, dat je een plaats gekregen hebt in de gelederen van Jezus Christus. Maar je weet, dat is allemaal niet genoeg. Hoe groot dit voorrecht ook is. Hoe rijk God ook Zijn barmhartigheid daarin ten toon gespreid heeft. We hebben het geloof nodig om de weldaden, die God ons betekend en bezegeld heeft, te aanvaarden, om profijt daarvan te hebben voor onze ziel. Zonder dat geloof zal dat goud der genade het onze niet

kunnen zijn. Zonder dat geloof zal die gemeenschap, die relatie met God van Vader tot kind, van kind tot Vader, niet hersteld worden. Alleen door het geloof worden wij met Christus verenigd. Alleen door het geloof ontvangen wij toepasselijk de weldaden, die God in Jezus Christus ten toon gespreid heeft en betekend en bezegeld heeft, ook in jouw leven. Denkt daar goed aan, jongens en meisjes. Dat persoonlijk geloof functioneert hier al, want dat omvat het ganse Woord van God, dat wil zeggen, het geloof gelooft maar niet alleen, dat Jezus mijn zonden weggenomen heeft, maar het geloof gelooft ook, dat ik nooit tot God komen kan. Dat is ook al zaligmakend geloof, wanneer ik dat oprecht zie en beween voor God. Wanneer dat mijn leed is en de zorg van mijn leven is. Wanneer dat de tranen uit mijn ziel perst en ik zeg: O God, ik sta alleen, onbekeerd, zonder U, aan deze kant van de Jordaan en U bent aan de andere kant en de Jordaan is diep en ik kom er nooit door. Dat is reeds genade voor God, wanneer u zo uw dagen, misschien ook uw nachten, doorbrengt met geweent en de vreze des doods en de bekentenis van uw schuld uw ziel verbrijzelt voor het aangezicht van die God, in Wiens gemeenschap u behoorde te leven, maar Wiens gunst u mist, vanwege uw overtredingen.

Als dit nu uw smart voor God is en als u uit deze diepte bent gaan zoeken naar de levende God, als nu in de nacht van uw leven het licht van Gods vriendelijk aangezicht u bewogen heeft, om dat wat bij de mensen onmogelijk is, te zoeken bij Hem. Dan is dit Zijn genade! Dan openbaart God nu aan dezulken, die de weg niet meer weten, die er niet door kunnen, dat er door Hem een weg gebaad is. Als u bevindelijk weet, dat u door uw werken niet meer zalig kunt worden, welke werken dan ook, dan heeft God hierin geopenbaard, dat er toch een plaats is bij Hem, dat er toch een weg is, waarin u uw voet niet zult stoten. Een gebaande weg, een veilige weg, de weg door het geloof, van het geloof in de Ark, de Ark der behoudenis, de Heere Jezus Christus. En dat er een weg is des

doods én een weg des levens. En om die weg te banen was er meer nodig dan alleen maar voeten indopen in de doodsjordaan. Die Ark, Jezus, moest Zichzelf, Zijn leven, alles wat Hij had, offeren, Gode opofferen, want die wateren van de Jordaan, vergeet dat nooit, zijn voor Hem niet teruggeweken. Hij moest verdrinken in de toorn van God, daar moest Hij in ondergaan. Voor Hem was er geen pad. Voor Hem waren er geen priesters. Er was bij God geen stem en geen opmerken, maar er staat: “Alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.” En er staat van Christus: “En die Hij liefgehad heeft, die heeft Hij liefgehad ten einde toe.”

Geliefden, het is groot als we zo het geruis van Zijn voetstappen mogen vernemen. Hij is de dood ingegaan, opdat wij leven zouden. Dat is het begin van het eeuwige leven. Er staat van het volk van Israël: En zij haastten zich om door te trekken. Dat is de haast der liefde, heb ik gezegd. Laten wij ons ook zo haasten om door dat geloof de gemeenschap met God te mogen verkrijgen. De poort is nu nog open. Het is nu nog de welaangename tijd, het is nu nog de dag der zaligheid. En als u dat wonder ziet, dat Hij de Jordaan is ingegaan terwijl het Zijn leven kostte, dan leggen wij ons leven van harte af, dan verlaten wij de zonde en de wereld, dan gaan we wandelen in een nieuw godzalig leven. Zijn er onder ons die zeggen: “Ja, ik weet het, God heeft die zee voor mij drooggemaakt, die Schelfzee, de Jordaan. Ik weet, Hij heeft mij uitgeleid uit het diensthuis.” Het kan ook, dat er nu mensen zijn, die zeggen: “Ja, God heeft mij uit het diensthuis uitgeleid. Hij heeft mij veertig jaar in de woestijn gedragen, maar nu sta ik wéér voor de Jordaan.” Ach, nu kunnen we het niet doen met de wetenschap, dat God het vroeger gedaan heeft. Daar mag u wel aan terugdenken, want diezelfde God leeft nog. Maar daar behoefde Israël het ook niet mee te doen. Hoort u het goed! Nu hoeft u niet te zeggen, dat de dagen van

vroeger beter waren dan de dagen van nu. *Want Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in der eeuwigheid.* Toen was de doorgang door de Rode Zee zonder ark. De ark was er nog niet. Nu door de Jordaan is er de ark en voor ónze Jordaan is dat Jezus Christus. De genade Gods wordt steeds rijker geopenbaard, wordt steeds heerlijker tentoongesteld. Bij Mozes moest men door de Rode Zee “achter Mozes aan.” De Jordaan mocht men door “achter de ark aan.” En wij mogen de zee van Gods verbolgenheid door “*achter Jezus aan.*” Het is dezelfde genade, maar steeds rijker geopenbaard. Kom, nu moest er toch wel niemand meer achterblijven. Nu moest er toch wel niemand meer zeggen: “Voor mij zal er geen pad zijn. Ik zal nog verdrinken in de wateren.” Als God zo Zijn liefde geopenbaard heeft, dat Hij de ark duizend meter voor het volk deed uitgaan opdat al de leden van Israël die ark zouden zien, dan moest niemand achterblijven en als God ons meer dan honderdmaal per jaar laat prediken, dat Hij Jezus Christus gezonden heeft om ons zalig te maken, dan mag niemand meer zeggen: Het zal voor mij wel niet zijn. Dan wacht God vandaag om genadig te zijn, opdat we in de bekentenis van onze ongerechtigheden, belijdenis doen zouden van onze zonden en dan staat er: *Toen hoorde God.* Dan droogt God ook vandaag de wateren nog uit. Dan hoeft u niet op het verleden te teren, kinderen van God, dan mag u blijmoedig uw ogen voorwaarts richten, dan zal die God van de Schelfzee, die God van Mozes en die God van Jozua, de God zijn van onze Heere Jezus Christus, als wij dan maar van Christus zijn. Als we dan maar door het geloof ons oog op Hem slaan, Hem het hoogste van onze liefde en leven waardig schatten en zo achter Hem aankomen, *dan vraagt God van ons niets meer dan te zien op Jezus* en dan zullen we, ziende op Hem, onze weg blijmoedig voorwaarts gaan en als dan straks nog eenmaal het klamme doodszweet ons aangezicht bedekt, als dan nog eenmaal de wateren van de Jordaan zich angstwekkend kunnen verheffen, of

die vale ruiter onze levensdraad afsnoert, dan zal één blik op de Ark genoeg zijn en *Hij zal Hem ons niet onthouden*. Dan zal één blik op deze Ark genoeg zijn om die wateren te doen wegvlieden en om een pad te banen naar Kanaän, waar wij met de Ark in het midden, eeuwig mogen zingen van Gods goedertierenheên. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.